

Оксана ЗАБУЖКО

Oksana ZABUŽKO

**КОМЕНТАР ДО ДІЙ СВ.
АПОСТОЛІВ**

**COMMENTARIO AGLI ATTI
DEI SANTI APOSTOLI**

Що ж ти, Петре, стоїш?
Вже ті стражники щезли за рогом —
Тільки натовпу гук од намісницьких лине
палат.
І яка там різниця — чи богом Він був, чи не
богом!
Справа, зрештою, в іншим,
а в чім — то не знає й Пілат.
А от люд прибува! —
З хрипом, вереском, сопухом пивним
На Голготу стікається, з темних сповзаючись нір!
Провінційний актор, тричі поспіль освистаний
півнем,
Ти стоїш, затулившись плащем на
простацький поганський манір.
Пальці грубі й шорсткі, шкіра, дублена ядухом
рибним...
Чи ж рибалці Симону апостольське впору
ім'я?!
Ти, звичайно, не той, що готовий за тридесять
срібних, —
Але вже і не той, що розпнеться за люди своя.

... А за кого ж мені розпинатись,
о Боже великий?
У подертому неводі мому — саме жабурина
й намул.
Ох, лишіть мене всі.
Я не знаю сього чоловіка.
Я нікому не винен.
І вже поготів — не Йому.
Так, я був з Ним. Крізь сльози,
без продику стиснутий черню,
Молитовно дивився, і слухав, і плакав осанну,
дурний...

Perché, Pietro, stai lì impalato?
Le guardie son già sparite dietro l'angolo —
Solo il rombo della folla giunge dal palazzo del
governatore.
Che differenza fa — che Lui fosse dio o non lo
fosse!
La questione, del resto, è un'altra,
ma quale sia, non lo sa neanche Pilato.
Ma ecco che la gente arriva! —
ansimando, vociando, puzza di birra
Al Golgota accorre, dalle buie tane sbucando!
Attore di provincia, per tre volte fischiato dal
gallo,
Tu stai lì, ti avvolgi nella cappa come fanno i
pagani sempliciotti.
Rozze e ruvide dita, la pelle conciata dal lezzo del
pesce ...
Ma davvero al pescatore Simone s'addice il nome
d'apostolo?
Certo, tu non sei quello, che sta lì pronto per
trenta denari,
Però non sei nemmeno quello che si mette in
croce per la gente sua.

... E per chi dovrei mettermi in croce, io,
gran Dio?
Nella mia rete stracciata — solo giuncaia e
melma.
Oh, lasciatemi stare, tutti.
Io Costui non lo conosco.
Io non devo nulla a nessuno.
E tanto meno — a Lui.
Sì, son stato con Lui. Tra le lagrime,
senza respiro, serrato dal volgo,
Ho guardato adorante, ed ascoltato, ed ho pianto
osannando, io stupido...

А спитати б — Учителю, що їм за діло до Твого
учення?
Ти натли їх п'ятьма буханцями та воду в вино
оберни!
Та іще коби штук!..
Тут ми — враз:
хоч підводити мертвих,
Хоч ковтати вогонь, хоч ступати по жалю ножа!
Тільки як мені зараз піти по воді,
мов по тверді,
Коли віру мою стільки років точила іржа?
... Ах, цей лемент зовсюдний,
і ах, ці вологі безецно
Магдалинині чорні маслини з-під вигнутих вій...
Тут і смерть — лицедійство: герой, зрозуміло
ж, воскресне
І вклонитися публіці вийде во славі своїй.
Тут продумано все — до дрібниць, за сценарієм
певним:
Як розмінні монети, згрібати у копи серця.
Виганяли торгуючих з храму — посіли
вакантні місця.
Я Твій учень, Ісусе. Я, може, останній із
ревних.
Я страшніш од Голготи боявся такого кінця.

... І, крізь зміну учень і пророків
(як тягнеться вік цей!),
Крізь примари капиць і катівень,
крізь місиво темних століть,
Тут реальний — один:
той, хто вдосвіта тричі відрікся,
А уже на полудне звернуло, а він все стоїть і
стоїть...
Що ж ти, Петре, стоїш, заступаючи
пів-небокраю?
Чи тебе не сягають земні велелюдні плачі?
...За плечима у нього — зачинена брама до
Раю,
І грубезний п'ястук затискає іржаві ключі.

(1989)

E verrebbe da chiedere — Maestro, che gl'importa
della la Tua dottrina?
Tu saziali con cinque pagnotte e trasforma
l'acqua in vino!
E poi, giuochi di prestigio ci vogliono!...
Allora siamo subito qui:
che sia per resuscitare i morti,
O mangiare il fuoco, o camminare sulle lame!
Solo che — come faccio ora a camminare
sull'acqua come sulla terra?
Son tanti anni ormai che la ruggine mi corrode la fede.
... Ah, questo lamento universale,
ah, queste olive nere spudoratamente
umide di Maddalena da sotto le ciglia curve ...
Persino la morte qui è teatro: il protagonista, è
chiaro, risusciterà
e per inchinarsi al pubblico apparirà nella sua gloria.
Qui tutto è ben pensato — sino alle minuzie, in un
preciso scenario:
Come monete spicciole, rastrellare mucchi di cuori ...
Hanno scacciato i trafficanti dal tempio ed hanno
occupato i posti vuoti
Sono Tuo discepolo, Gesù. Io sono forse l'ultimo
degli zelanti:
Più che del Golgota, questa fine io temevo.

... E così, fra dottrine e profeti
(questo secolo quanto dura!),
Fra fantasmi di cappelle e galere,
nel groviglio di secoli oscuri,
Uno solo è reale:
colui ch'anzi l'alba Lo rinnegò tre volte,
E volge quasi al mezzodì, ma ancora lui sta lì,
sempre lì...
Perché, Pietro, te ne stai ancora lì ad oscurare il
firmamento?
Dalla terra non ti arrivano degli umani i tanti pianti?
... Dietro alle sue spalle — son del paradiso le
porte chiuse
E nel rozzo pugno le chiavi rugginose stringe.

(1989)

*Traduzione di Mariana Prokopovych
Revisione di Giovanna Brogi¹*

¹ Tratto da: *Visimdesiatnyky: antolohija novoji ukrajinskoji poeziji*, a cura di Ihor Rymaruk, Edmonton, 1990.